Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 130. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го ЛИПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY, 11, 1984 No. 130. VOL. XCI.

Відкрився 14-ий вакаційний курс в УКУ

Рим (В.Л.). — Святочне відкриття 14-го вакаційного курсу відбулося в неділю, 24-го червня ц.р. Святу Літургію в намірениі курсу відправив Владика Мирослав Любачівський при співучасті отців д-ра Степана Гарванка і д-ра Юрія Федорова. Дияконував о.д-р Іван Дацько. Співав хор студентів під диригентурою о. д-ра митрата Івана Музички.

Після Св. Євангелії Владика Мирослав виголосив проповідь. Нав'язуючи до празника св. Евхаристії, проповідник вказав на прихід Ісуса Христа як людини, який приніс мир людям доброї волі. Божественний спаситель дав людству дві любови: Бога і любови ближнього. Ця любов конечна для миру і гармонійного співжиття людства, — сказав Владика.

Після Богослуження і відспівання многоліттствія Папі Римському, Блаженнішому Патріярхові Йосифові, українській церковній ієрархії, всім вірним і учасникам курсу та пісні за Патріярха, зроблено спільну фотографію всіх учасників Богослужіння. Опісля всі вірні зібралися в залі УКУ, де відбулася офіційна частина інавгурації.

Проф. Василь Лев привітав Владику Мирослава, духовенство, монахинь, професорів, студентів і гостей. Він виголосив привітальне слово, накресливши значення УКУ і завдання його та курсів — подавати студентам правдиву науку, не накинену чужими впливами. Опісля о. д-р І. Музичка виголосив вступну інавгураційну лекцію на тему „Християнська філософія — основа християнського світогляду", подаючи кілька дефініцій на означення світогляду. Закінчивши лекцію, о. Музичка привітав Владику Мирослава з його уродинами. Присутні привітали ювілята оплесками і відспіванням многоліттствія.

Відтак Владика Мирослав разом з отцями та професорами і студентами відвідали Патріярха Йосифа в його помешканні в УКУ, складаючи йому привіт і поклін. Патріярх вітав усіх, головно студентів, цікавився їх попередніми студіями, їх походженням і теперішньою працею в УКУ.

Увечері Владика Мирослав запросив духовенство і професорів на спільну вечерю. При трапезі та на цікавих розмовах проведено гарний, пам'ятний вечір.

ПАРЛЯМЕНТАРНІ ВИБОРИ В КАНАДІ ВІДБУДУТЬСЯ У ВЕРЕСНІ

Оттава, Канада. — Прем'єр-міністер канадського уряду Джан Н. Тирнер, який прийшов на місце Еліота Трудо, заявив у понеділок, 9-го липня ц.р., після довшого засідання кабінету, що парляментарні вибори в тій країні відбудуться 4-го вересня, бо нарід потребує під теперішню пору такого уряду, до якого мав би повне довір'я і переконання, що він веде найкращу політику з пункту інтересів Канади.

Як відомо, до Канади мала прилетіти 14-го липня королева Великобританії Елизавета II, але у зв'язку з політичною непевністю і заплянованими виборами, приїзд королеви відкладено на пізніший час. Тирнер заявив, що королева Елизавета II все одно відвідає після виборів деякі провінції Канади, зокрема Ню Брансвик, Онтаріо і Манітобу від 24-го вересня до 7-го жовтня.

Напередодні цього рішення про парляментарні вибори, прем'єр Дж. Тирнер відвідав Великобританію і там зустрічався з королевою, її дорадниками і багатьма британськими політичними діячами, зокрема членами кабінету. Довша розмова відбулася між ним і теперішнім прем'єр-міністром Великобританії Маргарет Тачер.

Політичні спостерігачі й аналітики кажуть, що Ліберальна партія Канади, яку донедавна очолював Е. Трудо, переходить свого роду кризу і її лідери шукають виходу з цієї ситуації. Заповіджені вибори мали б, на думку лідерів цієї партії, поправити ситуацію, хоч незалежні інститути, які останньо перевели опити серед виборців стверджують, що Ліберальна партія втратила принаймні 25 відсотків підтримки в народі, натомість популярність поміркованої Консервативної партії з кожним днем зростає.

Очевидно, політична нестабільність в Канаді не допомагає розвиткові економіки і зменшення числа безробіття, яке все ще коливається між 11,2 і 12 відсотками. Також ціна канадського доляра спадає на міжнародних ринках. Все це вимагає негайного втручання сильного і сконсолідованого уряду.

Лідер опозиційної проггресивно - консервативної партії Браєн Малруні заявив після проголошення виборів, що теперішній прем'єр-міністер нічим не різниться від Е. Трудо і він обороняє статус кво у теперішній політиці Канади, хоч назовні робить враження, що він є за змінами в багатьох відношеннях. Малруні, очевидно, передбачає велику перемогу консерватистів у вересневих виборах.

МОЖУТЬ СУДИТИ Є. БОННЕР

Лондон. — Агентство „Ассошіейтед Пресс", на підставі повідомлення у лондонському „Сандей Експресс", інформує, що дружині совєтського дисидента Андрея Сахарова, Єлєні Боннер загрожує суд за „антисовєтську агітацію". Цитуючи неназване „джерело інформації в Москві", „Сандей Експресс" пише, що вже почалось судове слідство проти Є. Боннер в Горькому, 240 миль на схід від Москви, де А. Сахаров знаходиться під „домашнім арештом" вже чотири з половиною роки. „Сандей Експресс" пише, що Є. Боннер обвинувачують в підтримуванні зв'язків із західніми журналістами під час екзилю її чоловіка, щоб не дати західньому світові забути про його справу, але щоденник не подає яку статтю совєтського кримінального кодексу буде примінено у випадку Боннер.

6-го травня ц.р. Ірина Крісті, приятелька Боннер, повідомила „Ассошіейтед Пресс", що Боннер сказала їй, що її справу розслідуватимуть під параграфом кримінального кодексу СССР — „антисовєтська пропаганда й агітація". Якщо ця справа прогресуватиме, це буде, пише газета, „брутальним ударом по надіях Заходу на співпрацю між надпотугами". Совєти не дали офіційної відповіді на цю новину.

Як відомо, від 6-го травня ц.р. західній світ ніяких відомостей про Андрея Сахарова не мав. Ходили чутки про його крайнє виснаження і навіть смерть у наслідок голодівки, яку він проголосив, як протест проти відмови совєтського уряду дати дозвіл на виїзд за кордон для лікування очей і серця його дружині. Совєтський уряд ці чутки, як відомо, заперечує. Кандидат на номінацію від Демократичної партії на президента Джессі Джексон заявив, що він плянує відвідати Москву пізніше в цьому році, щоб переговорювати про звільнення А. Сахарова.

СПОДІВАЮТЬСЯ НОВОГО НАПРУЖЕННЯ МІЖ ЗСА І ГРЕЦІЄЮ

Вашінгтон. — Речники Державного департаменту і Пентагону заявили, що Адміністрація президента Роналда Регена дуже вагається чи дати дозвіл Норвегії, членові Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), на доставу 16-ох американських літаків типу Ф-5 для Греції. Норвегія має надвишку цих американських літаків і радо відступила б Греції, яка вже давно зацікавлена в закупі цього типу літаків для поповнення своєї летунської сили, але ЗСА все таки мають останнє слово в цій трансакції, бо в НАТО існує постанова, що жадна членська держава не може продавати чи відпускати американської зброї для інших держав без згоди Вашінгтону.

Відносини Греції із З'єднаними Стейтами Америки не є найкращими з двох причин: Греція сприяє терористичним групам, які виступають проти ЗСА і їхніх дипломатів за кордоном і не дотримується, подібно, як майже всі комуністичні держави, Гельсінкських угод та не шанує прав людини.

Згадана надвишка 16-ох літаків правдоподібно буде скерована до Туреччини, яка також зацікавлена в поповненні свого летунства цими джетами. Тому що Греція і Туреччина ривалізують між собою, а їхня співпраця стоїть на грані зірвання дипломатичних зв'язків, перекинення американських літаків з Норвегії до Туреччини викличе, очевидно, ворожу рекацію греків і напруження між Вашінгтоном і Атенами погіршиться. Так принаймение думає більшість політичних спостерігачів і аналітиків.

Греція пробувала дуже настирливо отримати згадані літаки і тому відмову Уряду ЗСА вважатиме особистою образою. З другої сторони, ЗСА не можуть спокійно спостерігати американських вихваток грецького уряду і піддержуваних ним терористичних груп. Прем'єр-міністер грецького уряду Андреас Папандреу систематично критикує політику Уряду президента Р. Регена не тільки в Центральній Америці і на Близькому Сході, але в цілому світі. Його становище сходиться радше зі становищем Совєтського Союзу.

Грецькі чинники і амбасадор Греції у Вашінгтоні відкидають в дуже категоричний спосіб закиди ЗСА і навіть погрожують зірванням договору про дальше перебування американських військовиків на грецькій території, тобто на військових базах ЗСА. Спір Вашінгтону з Атенами, — кажуть деякі політичні діячі, — може принести нову проблему для президента Р. Регена і його Уряду.

60 осіб беруть участь в курсах українознавства в Гарварді

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Цього 1984 року на курси літньої навчальної програми в Гарвардському університеті прибуло 5,000 студентів. Це вже 113 сесія цієї найстаршої літньої школи в Америці.

Як і в попередніх роках, зареєстровані студенти є у віці від 16-ти до 70-ти; одначе пересічний вік це — 23 роки. Прибули вони з Аляски, Пуерто Ріко, Японії, Греції, з усіх 50-ти стейтів Америки, теж із 77-ми інших країн світу.

Програма складена з курсів у різних ділянках: медицина, компютори, традиційна гуманістика з її курсами мистецтва, політики, державного правління, мов. Одним словом, студенти можуть вибирати із 260 курсів в 35-ти академічних ділянках.

Навчає 500 професорів та їхніх асистентів. Найбільш популярні курси — це біологія, фізика та хемія, органічна хемія та психологія.

Більшість студентів дуже серйозно ставиться до навчання, яке є коштовне. У середньому один викладач, чи опікун припадає на вісім студентів. Тому якість навчання дуже висока.

Серед студентів є 60 молодих осіб, які вибрали курси українітики.

Це вже 14-та літня сесія. Вони досить видна група серед рухливого літнього Гарвардського середовища. Програма українітики теж на високому рівні. Дев'ять осіб творить групу викладачів та адміністративних асистентів. Українські студенти вже в перших днях виявили вдоволення з рішення приїхати на літо до Гарварду. Тут зустрічають весь світ, але й одночасно переконуються, що українські дисципліни повновартісні.

Українітика трактується тут з усією повагою як рівноправна ділянка в найкращому університеті світу.

Хлопці зайняли „Львів" на Союзівці

Група учасників хлоп'ячого табору на Союзівці.

Союзівка. — Біля 20 хлопців з близьких і дальших стейтів ЗСА і з Канади окопались тут у віддаленій від центрального комплексу віллі „Львів" від неділі, 1-го липня, і окупуватимуть її на протязі двох тижнів до суботи, 14-го липня, в серії дитячих і інших таборів, що ними ця оселя УНСоюзу гостить молодь різного віку. У цій групі є хлопці у віці від 7 до 11 років життя.

Табором провадить Стефа Гаврилюк, а їй допомагають сестрички Катя Петрівська і Маріянка Гаврилюк та братчики Олександер Станько і Денис Приймa.

Програма включає руханку, плавання, товариські гри і забави, вивчення українських віршів, оповідань, казок, пісень і танків. Також висвітлюється хлопцям дитячі фільми та переводиться гутірки.

На закічення табору його учасники приготовляють мистецько-розвагову програму для родичів і гостей.

Після хлопців „Львів" перейде в руки дівчат цієї самої вікової групи.

Видатки на медичну опіку зменшуються

Вашінгтон. — Як повідомила Маргарет М. Геклер, секретар в справах здоров'я і людської опіки, видатки на медичні кошти помітно зменшилися, а радше зменшився зріст коштів на медичну опіку. В промові, в якій вона поєднала медичні справи з передвиборчою кампанією, вона ствердила, що за урядування президента Роналда Регена стримано інфляцію, яка панувала в медичній опіці вже від двох десятків років.

„Висота медичних видатків впала майже на половину з 10,8 відсотка в 1981 році; як президент Р. Реген перебрав урядування до 6,3 сьогодні", — сказала М. Гекер у своїй промові в Сіеттлі, Ваш.

Її цифри, що прийшли із державного бюра статистики зладжені на підставі даних про кошти медичної опіки. Зміни у видатках, на її думку, прийшли тому, що теперішній Уряд запровадив іншу систему у плаченні рахунків за медичну опіку для старших і інвалідів, які підпадають під програму Медікер. Ця зміна, перша від 18 років, полягає на тому, що Медікер платить тепер для своїх пацієнтів означену згори ціну у випадку кожної недуги, а не рахунки за лікування після його закінчення, узгіднені з лікарнями та лікарями. Саме після введення такої зміни дані з Американського товариства шпиталів вказують, що видатки лікарень на тих, що підпадають під систему Медікер помітно зменшилися. Через те, стверджує М. Геклер, зріст видатків програми Медікейд впав із 18 відсотків в 1981 році до 11 відсотків цього року.

При постійній інфляції видатки на операцію, наприклад, жовчевих камінів, що коштували в 1981 році 5,521 долярів повинні б коштувати в 1990 році 15,500 долярів.

У СВІТІ

ПАПА ІВАН ПАВЛО II бажає поправити відносини між Ватиканом і Прагою, а це означало б відзискання більшої свободи Римо-Католицької Церкви в Чехо-Словаччині. Чотироденні розмови між представниками Ватикану і Праги закінчилися минулої п'ятниці, 6-го липня. Обидві сторони погодились продовжувати розмови в майбутньому.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц, який перебуває на офіційних відвідинах в країнах Далекого Сходу, дискутував про дальшу долю Гонг Конгу з британським губернатором Едвардом Йудом. Не зважаючи на те, що З'єднані Стейти Америки не є партнером у переговорах між Великобританією і Китайською Народною Республікою, але Вашінгтон зацікавлений в тому, щоб справа Гонг Конгу, цього великого міжнародного торговельного міста, була полагоджена без жадних подразнень і для користи самого міста.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ПОЛІТИКИ залицяються до 250,000 арабів в Ізраїлі, які мають право, згідно з існуючим законом, голосувати у парляментарних виборах і вибирати своїх послів. Звичайно, як показує раніша практика, вони здобували, або помагали іншим здобувати біля 12 послів на всіх 120 парляментаристів. Очевидно, у виборах в Ізраїлі 12 членів кнессету мають велике політичне значення, бо, як відомо, уряд колишнього прем'єр-міністра Менахема Бегіна держався на підтримці чотирьох парляментаристів. Голоси арабів під час цих виборів можуть бути вирішальними.

КОЛИШНІЙ ЧЛЕН КАБІНЕТУ Нігерії Умару Дікко, якого знайдено було на лондонському летовищі у напівпритомному стані у багажі-скрині, яка була адресована на адресу уряду в Нігерії, правдоподібно сам зааранжував своє „схоплення", щоб надати своїй особі більшого розголосу. Так принайменше заявляють офіційні нігерійські урядові чинники. Спочатку підозрівали, що нігерійського політика схопили ізраїльські наємники.

УРЯДОВІ ВІЙСЬКА Анголі знову перевели масові облави на антикомуністичних повстанців, вбиваючи при тому 72-ох партизанів, які ведуть боротьбу за повну самостійність Анголі і звільнення її від впливів Москви і її сателітів. Партизанська війна в Анголі ведеться фактично від 1975 року коли ця африканська держава відзискала самостійність від Португалії. Тепер в цій країні панує прокомуністичний уряд.

ЕЛЛІОТ ЕЙБРАМС, ЗАСТУПНИК державного секретаря ЗСА для справ прав людини, виїхав у вівторок, 10-го липня ц.р., до Туреччини і на протязі п'ятьох днів він і його помічники повинні встановити чи дійсно теперішній турецький уряд порушує права людини і не дотримується підписаної ним Гельсінкської угоди, яку підписали 35 країн в 1975 році. Численні держави і турецькі демократичні організації обвинувачують Туреччину в порушенні міжнародних угод. Офіційні речники американської амбасади в Анкарі відмовились від всяких коментарів в цій справі, а тим більше у справі місії Е. Ейбрамса.

В АМЕРИЦІ

НА 3,000 АКРАХ, ВКЛЮЧНО з частинами крайового парку Сіквоя в Лейк Ізабелла, Каліфорнія, шалів величезний вогонь, що знищив також дві „хати на колесах" і поранив принаймні трьох із сотень пожежників, що з ним боролись у неділю, 8-го липня. Вміжчасі вдалося погасити пожежу в цій же місцевості, що охопила 700 акрів, де температура була понад 100 ступенів, що створювало дуже небезпечну ситуацію для боротьби з вогнем. Вогонь, що охопив територію прибилизно 100 миль на північ від Лос Анджелесу, 340 пожежникам вдалося погасити лише на 10 відсотків. Пожежа поширилася на 6,000 акрів землі.

В ЦІЙ ЖЕ МІСЦЕВОСТІ, ЛЕЙК ІЗАБЕЛЛА, в Каліфорнії, автобус з 36-ма дітьми віком від 10 до 14-ти років, по дорозі до табору Квакер Медов з'їхав з шосейної дороги і впав з висоти 50 футів у суботу, 7-го липня, по обіді. Вбито двоє дітей, 10 критично поранено, решта потерпіла незначні поранення. Шофер автобусу розповів, що гамульці на крутому повороті дороги відмовилися працювати.

У ВІЛЛІСТОНІ, ВТ., у наслідок великих дощів, що розм'якшили грунт, сталася катастрофа пасажирського потягу лінії Емтрек, в наслідок якої вбито п'ять пасажирів, а поранено понад 148. Патріша Голдман, заступниця шефа Ради безпеки крайової транспортації, заявила, що точну причину цієї катастрофи можна буде встановити не скорше ніж за період до шести місяців. Емтрек оцінює матеріяльну шкоду від цієї катастрофи на один мільйон долярів. П. Голдман заявила, що залізничні рейки перевіряють двічі на тиждень, а останній раз перевіряли їх день перед катастрофою.

ПРИВАТНІ КОРПОРАЦІЇ, на північносхідньому побережжі ЗСА значно збільшили число своїх гелікоптерів для подорожуючих екзекутивних урядовців, уважаючи, що вживання гелікоптерів є відносно дешеве і швидке, коли мова про зустрічі на різного роду нарадах в адміністративних і економічних справах. Деякі знавці авіяційного руху уважають, що незабаром т. зв. Північносхідній коридор поміж Бостоном і Вашінгтоном переміниться у мережу гелікоптерських ліній. Вони теж твердять, що збільшене число гелікоптерів у повітрі спричинює більше число випадків, як це можна запримітити у пресових звідомленнях. Негативним аспектом є також посилення гуку голосних моторів гелікоптерів проти чого протестують мешканці малих міст в цьому районі ЗСА. Стейтові і міські уряди вже почали досліджувати це питання з метою випрацювати ряд правил, які регулювали б цією відносно новою, але сильно зростаючою формою авіяції.

ЛУЇС ФАРРАКАН, ПРОВІДНИК негритянської мусульманської секти, який недавно „вславився" своїми антисемітськими заявами, перепросив трьох репортерів з Індіянаполісу, що їх його охоронці притримали під час виступу Фарракана на конвенції в Індіянаполісі. Репортерам відібрано їхні пресові картки та посвідки акредитації на участь у цій конвенції негритянських культурних діячів і підприємців. У своїй промові Фарракан назвав кореспондентів „злющими брехунами". За це він не вибачався, а тільки перепросив трьох притриманих репортерів.

ЗГІДНО ЗІ СТУДІЄЮ, переведеною Департаментом справедливости, виконання засудів на кару смерти значно зросло в останніх роках. В загальному, від 1930 року в ЗСА страченок біля 4,000 злочинців, майже половину з них у п'ятьох стейтах: Ню Йорку, Джорджії, Тексасі, Каліфорнії і Північій Каролайні. Як відомо, в 1972 році Верховний Суд ЗСА скасував кару смерти, але ця установа змінила рішення в 1977 році і більшість стейтів зробили відповідні зміни у своїх судівничих законах і процедурах.

51-РІЧНИЙ ТИМОТІЙ СВІНІ, мешканець Рокленду, Масс., передмістя Бостону, помер на удар серця, побачивши, що його дім згорів. Свіні повернувся щойно з вакацій в суботу, 7-го липня, але побачивши спалені руїни на місці його дому, дістав масивний удар серця і помер. Це був третій випадок пожеж в Рокленді минулого тижня, причини яких ще не вдалось встановити, хоч існують певні подібності у кожному з трьох випадків.

Місіонер з Бразилії трудитиметься для Церкви і громади

Отець Т. Залуцький в редакції „Свободи".

Джерзі Сиші, Н. Дж. (Л. Волянська). — Рідко коли з більшою увагою прислухалися в редакції щоденника до розповіді відвідувача „Свободи", як це було в день, 26-го червня, у вівторок, коли цим відвідувачем щоденника був отець-місіонер з Прудентополя в Бразилії, василіянин і доктор теології о. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ, який уже кілька місяців перебуває у Північній Америці, де дає реколекції, виступає з проповідями, допомагає священикам, ченцям, теологам і вірним, та дає прилюдні лекції-виступи, чи інтерв'ю все з однією метою — зацікавити українську громаду на поселеннях у ЗСА і Канаді бразилійською молоддю і дітворою, яка горнеться до рідної Церкви й народу, і в багатьох випадках — вибирає духовний шлях для свого майбутнього. Вся Бразилія — бачилося — являє з себе гейби розкішний сад, нехай і убогий фінансами, але багатий духовними покликаннями. А ці численні молоді люди, підлітки і діти потребують одного — фондів від їхніх більш заможних американських і канадських земляків, щоб уможливили всім їм, бажаючим стати на монаший і священичий шлях, вчитися й вишколюватися для їхнього фаху.

Гість з Бразилії о. Тарсикій розповідає про потреби Семінарій та інших українських шкіл в Бразилії, бо добре знає справу, сам будучи випускником їх. Тепер він заступник протоігумена о. Теодора Галицького в Прудентополі, навчає також у Семінарії св. Йосифа, співробітничає в часописі „Праця", українському католицькому тижневикові в Бразилії, що його редагує о. Василь Зінько, та в журналику „Український Місіонер", релігійному місячнику для українців католиків, його видають Отці Василіяни в Прудентополі. Отець також дописує постійно до великого числа інших українських періодиків, що появляються в Америці й Канаді, включно з філядельфійським „Шляхом", вінніпегським „Поступом" та торонтським журналом „Світло". Є його гарні статті — побожні медитації в цих часописах, куди дописує він вже починаючи з 17-го року життя (тепер йому пішов 36-ий рік).

Найбільша ж і найголовніша його справа — це Семінарія. Розповідає Отець, що українські хлопці голосяться на студії теології в Семінарію св. Йосифа, яку і

(Закінчення на стор. 4)

МІЖКРАЙОВИЙ З'ЇЗД УНДС

Торонто, Канада (І. М. С.). — Централя Українського Національно-Державного Союзу (УНДС) скликає VII черговий Міжкрайовий З'їзд на 13-го липня 1984 року в Торонто, Канада. З'їзд відбудеться в приміщеннях Інституту св. Володимира при 620 Spadina Ave., Toronto, Canada. На з'їзд зголосились прибути делегати з Австралії, Англії Европи, Канади та З'єднаних Стейтів Америки. Про дальші інформації звертатись до: д-р Зої Плітас: 1455 Lawrence Ave., W. Apt. 1906 Toronto, Ont. M6L IBI Canada. Tel.: (416) 241-0106. Телефонувати між 6-8 годиною вечора.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тиждень Поневолених Націй — чергова наша нагода

Вісімдесят шостий Конґрес З'єднаних Стейтів Америки, однозгідною резолюцією прийнятою 17-го липня 1959 року, уповноважив кожночасного президента ЗСА проголошувати кожного року третій тиждень в липні Тижнем Поневолених Націй, аж до часу поки остання з поневолених націй не буде вільною і всі народи не відзискають свободу та користуватимуться правами, які їм, очевидно, належаться згідно з моральним правом, яке існує в країнах вільного світу. Резолюція ця під числом 86-90, стала законом після того, як її підписав президент Двайт Д. Айзенгавер.

Таким чином Конґрес ЗСА встановив прецедент, а тим самим відновив віру у численних народів, поневолених комуно-московською імперією про самовизначення в майбутньому, яке, очевидно, може наступити у висліді тяжких змагань і відкритої боротьби самих поневолених націй з їхнім поневолювачем.

Треба підкреслити, що ЗСА, почерез цілу свою історію намагалися словом і ділом допомогти численним поневоленим країнам здобути свою самостійність і незалежність, творячи в себе „вдома" мозаїку різнорідних культур, які не тільки збагачували загальну культурну скарбницю Америки, але також втримували живою ідею визволення поневолених народів і творили підґрунтя для розвитку багатьох національностевих груп, які у свою чергу, допомагали морально, політично і матеріяльно своїм країнам і рухам спротиву, які вели відкриту боротьбу з поневолювачами. Крім того кращі представники поневолених народів тут у ЗСА вели корисну інформаційну кампанію серед американського суспільства в користь визвольної концепції, яка дуже поволі, але поступово, почала прийматися у цій країні.

Немає сумніву, що сьогодні реальною базою для західньої, в тому передусім американської далекопереспективної політики супроти єдиної в світі комуно-московської імперії, яка поневолює численні колись вільні народи — може бути тільки концепція скерована на розбиття цієї імперії, не конче з допомогою мілітарної конфронтації, нуклеарних ракет й іншої модерної зброї, що могло б викликати третю світову війну, яка напевно призвела б до катастрофи цілого світу, бо московські імперіялісти не гребували б у засобах, а за допомогою посилювання і зміцнювання численних внутрішніх суперечностей, які щораз то більше розкладають і послаблюють імперію, не тільки на периферіях, у так званих сателітних державах, але також в самому СССР.

Дуже поважний крок у цьому напрямі зробив теперішній президент Роналд Реґен, який до основ збагнув загрозу з боку комуно-московської імперії і оцінив сили спротиву з-посеред численних поневолених народів. Його особиста участь, як також участь численних офіційних урядових представників на минулорічних відзначеннях Тижня Поневолених Націй — свідчить сама за себе.

Але сама тільки участь — це ще замало. Захід мусить остаточно очунятись з будь-яких ілюзій, що до так званої „розрядки" чи політики детанту взагалі, з якої в минулому користала тільки Москва, розбудувавши свою мілітарну потугу до максимальних висот і загрожуючи нею не тільки Західній Европі, але також ЗСА безпосередньо. Якщо ЗСА зрозуміють, що СССР може бути тільки тоді сильний, коли послабнуть воля і спроможність Заходу, то Захід опиниться на правильній дорозі політики і тим самим практично допоможе поневоленим націям остаточно визволитись з-під комуністичного ярма. Використати колоніяльне становище тих народів, значить перемогти морально і фізично совєтських імперіялістів.

Тому українцям у ЗСА, як також представникам інших поневолених націй, слід і в цьому році забути за голослівні патріотичні фрази, які нічого нам не допоможуть, а треба взятися за конкретну практичну працю у користь своїх народів, і нашою масовою участю у відзначенні Тижня Поневолених Націй засвідчити, що ідея визволення й далі залишається серед нас живою і актуальною.

Рената Бабак

ПРО „СВОБОДУ РЕЛІГІЇ" У СССР

Читаючи захоплені репортажі в пресі про горезвісне турне 266 делегатів Крайової Ради Церков по бутафорній „свободі релігій" в СССР і добре розуміючи, що не тільки делегати, але й сама „Крайова Рада" стали сліпими виконавчими інструментами волі діячів від пропаганди з Кремля, я публікую розділ з моєї книжки, як я бачила „свободу релігії" у „Вільній Країні Рад" на власні очі.

• • •

„Консерваторія вирує і починається 'Товариський суд' над дипломником-флейтистом, який уже кілька років грає у симфонічній оркестрі Київської філармонії. Що сталося? Що він зробив?

Суд відбувається у великій концертній залі консерваторії. Заля забита студентами і викладачами. Стоять навіть у коридорах. На сцені стоїть стіл з червоним сукном, за ним сидять 'судді': комсорг, активіст, співробітник КҐБ. За другим столом сидить „підсудний": худорлявий юнак з інтеліґентним обличчям. Величезні сумні розумні очі.

Виступає 'громадський обвинувач' — шепелявий комсорг Коля. — Я ганьблю і осуджую лицемірного студента, який складав усі іспити, і особливо з наукового атеїзму на відмінно, а сам у цей час не тільки був віруючим, але й належав, в цьому світі мракобісся і неуцтва, до забороненої законом секти — 'п'ятидесятників'! Як може радянський студент консерваторії вірити в Бога! Це просто неймовірно!

Приходять свідки. Вони пояснюють, чому, на їхню думку, цей студент належить до секти п'ятидесятників'.

— Я його давно підозрівав! — каже один. — Адже ми в гуртожиту живемо, стипендія у нас, звичайно, невелика. А він уже працював в оркестрі. І кожний вечір, повертаючись після концерту, коли всі спали, він клав у наші тумбочки бутерброди і фрукти. А інколи навіть і гроші, можете собі уявити! І ніколи не признавався, що це робить він! На Різдво всім, хто з нами жив, він приносив подарунки. Таємно. Кому сорочку, кому краватку. Одному штани приніс. Ясна справа, він п'ятидесятник. Нормальна людина так не поводиться.

Я сиділа цілковито приголомшена його судили за доброту!

Виступив головний обвинувач, із місцевого КҐБ, рудий, загикуватий і недорікуватий. — Релігія, товариші, — це опіюм народу! — хрипів він. Наше світле будуче, комунізм, не можна збудувати на опіюмі...

Але розуму в нього не вистачало і він перескакував з конституції до комунізму, від релігії — до опіюму. Він, звичайно, збився і вигукнув під кінець свого ідіотського виступу:-Так засудимо ж, товариші, тьму і нехай запанує світло!

Всі сміялись і плескали в долоні, тому що цей тип всім набрид. Потім дали слово 'підсудному'. Він підвівся, довго дивився в залю своїми сумними очима і сказав про те, що він дійсно вірить у Бога... Заля затихла.

...Але цим він не порушує радянської конституції, тому що конституція дозволяє на свободу совісти. Він сказав, що ні до якої секти він не належить, особливо нелегальної і довести це було б дуже і дуже тяжко. Він назвав імена вчених, філософів, астрономів, фізиків, які вірили в Бога. Він сказав, що віра дозволяє йому залишатися порядною людиною, не вважаючи ні на що...

Він говорив гаряче й переконливо. Кілька разів рудий ґебешник намагався йому перервати, але заля кричала: 'Нехай говорить!' Коли він закінчив, заля захоплено апльодувала, студенти тягнули до нього руки, а комсорг кричав. — 'Дебати припинені!'

'Товариський суд' вийшов на нараду, і за кілька хвилин проголосили присуд: ' Просити керівництво консерваторії про виключення, не допустити його до захисту диплому й заборонити йому право працювати за фахом! Заля шуміла, але якось несміло, залякано.

І тут на сцену вискочила майбутня співачка Валентина, відома чоловічому складові консерваторії своїми сексуальними експериментами і заволала: — Адже в нього є ще диплом про закінчення музичного училища! Треба його відібрати також! Ґебіст подякував дівчині за її комсомольську свідомість.

Щоб вони згоріли обидва! (Через два роки Валентину взяв у Київський театр директор Гонтар, і я подумала, що така жінка, як вона, що зрадила людину, позбавила його не тільки шматка хліба, але й самої професії, що вона таке? Адже її навіть ніхто не просив тоді, ніхто не примушував! Невже ж кар'єра важливіша від життя людини?) Я вийшла з цього 'товариського суду' з почуттям, що мене, і всіх нас облили помиями, яке безправ'я, думала я, яке безправ'я!

• • •

Курсантка консерваторії, яка продала дипломника-флейтиста Валентина Рєка, хоч і не мала якісного голосу, зробила кар'єру по партійній лінії і через еротичні зв'язки відомого розпусника Гонтаря, зятя ката України-Хрушова. Релігійного дипломника-флейтиста після багатьох років зустрічали на лісо-заготівках в далекій Сибірі, де він працював лісорубом.

А я за все моє перебування на Україні ніколи навіть і не чула, щоб у церквах ішла Служба Божа моєю рідною українською мовою. То про яку 'свободу релігії' в СССР говорять засліплені совєтською пропаґандою 266 делегатів з Крайової Ради Церков? І друге питання до нас всіх — що робимо ми масово щоб протидіяти явній брехні совєтської пропаґандивної машини? І як ми здамо іспит української свідомости перед нашим поневоленим народом 16-го вересня у Вашінґтоні?

Максим Булька

Союзівка дістала нового чемпіона

Союзівку, що має самі тільки світла і прозолоть, закриває і затемнює під кожний „вікенд", велика і чорна хмара...

Причина: — Кожний, хто приїздить туди на розваговий вечір і потанцювати, хотів би скласти свої стомлені кості для відпочинку десь на території оселі. А, там не то місця, а шпильки немає куди встромити. Такого насуне народу, що куди не поступиш, чи не повернешся, то завжди зачепишся ліктем, за якусь знайому живу істоту...

Але я, чоловік із правила рисковний. Пішов просто до управителя і не прошу, а таки лебеджу: — Порятуйте і дайте змогу десь приютитися, мені, союзівському скитальцеві. Головне, щоб голову можна було десь під дах устромити. Тепер літо, то руки, ноги і спина — можуть навіть і надворі переночувати...

У відповідь управитель зробив дуже загадковий вираз обличчя і каже: — Постараюся зробити з вами ще одно — „451-ше чудо". Сьогодні я вже примістив 450 гостей, то може і вам якось пощастить...

Дотримав він слова. Приютив мене і ще одного, мого колеґу, такого самого бездомного, як і я. Дістали ми місце у „Веселці". У, так званому, „запорізькому секторі". Назва виводиться від того, що там сплять самі тільки холостяки.

А спання там — їй Богу веселе!.. Оце ти збираєшся заснути, а музика грає. Грає бісова і то такого скочного „рок'а", що ти хоч і лежиш уже в ліжку, підплигуєш мимохіть на ньому і починаєш до такту музики вимахувати руками і перебирати ногами.

Врешті-решт, таки не витримуєш. Надіваєш поспішно штани і сорочку, зав'язуєш, тепер дуже модну краватку, трохи ширшу від шнурівки до черевика — і виходиш між розтанцьований народ...

Зупинився на мент мій колеґа й каже із перестрахом: — Боже, ти мій милий!.. Та я не знаю, чи ми представники із підтоптаної ґенерації, потрапимо так викручувати руками і виковиркувати ногами, як ця наша молодша і многонадійна братія. — Ось ти лишень поглянь на отого високого, молодого чоловіка?.. Голову перебакерив і теліпає нею, як не своєю, у всі чотири сторони світу. У бедрах викручується, наче морський в'юн, а ноги, — начебто його... і не його... Подивись, подивись! Лівою рукою із розчепіреними пальцями розмахується до сусіда немов хоче його полоскотати у підборіддя, а правою ногою розчімхнувся так, що знову іншому сусідові, аж на чуже подвір'я залазить!..

— Або, оця худощавенька чорнявочка у білому светері... Та ж це в неї не руки і ноги, а гвинтики, гайочки, пружинки, або гумові елястичні закарлючки. Стоїть, як начебто на одному місці, а ноги і руки трясуться ніби у пропасниці. То знову летять у тремтінні наче сполохані голуби, десь у позасвітнє, безконтрольне і безконечне...

— Не відважуся притьмом, — каже мій колеґа на ці теперішні танці, що нагадують мені „крутьму і шумиху", а мені тут мимохіть хочеться крикнути і запитати: — „Вер із де біф"? — Ходім до бари, а там ми вже і вирішимо, чи нам представникам середньої ґенерації, запускатися у цю теперішню, модерну хореографію?..

Випили ми по довшій дискусії у барі по одному „скачові на скалі" — і воно допомогло. Добилися ми аж до самого центру хороводу і танцювали. Та ще і як танцювали!..

Молодь повідступалася на боки, приплескувала в долоні, а особливо на мого колеґу показувала пальцями і щохвилини викликувала у стоголоси:

— „Чемпіон рок'а? Дивіться і подивляйте, цього нового „чемпа"!..

Коли, ми, після цього вдачного виступу на Союзівці, сіли при столику, я спитав колеґу, що обтирав спітніле чоло: — І, деж ти до біса вивчав оцього макабричного „рок'а"?

— „Рок'а"

— Егеж, „рок'а", якого так гаряче оплескувала вся наша молодь!

— Та, це ж не був „рок", а звичайна наша коломийка-трясуха, до якої я додав кілька кроків з „аркана" і присюдів із „метелиці".

— Ну, так, але воно, якось так це все прекрасно виходило. По простому — расовий і наймодерніший „рок". Я, увесь час сам не міг відірвати від тебе очей. Коліна і ноги були в тебе податливі і м'які наче з гуми, або з тіста. І я не міг надивуватися, як це ти намагався ходити п'ятами допереду, а руками викручував так, що верхи долонь посягали, аж повище перекаблучених ліктів. Ти повір, що я був у постійному страху, щоб у тебе руки і ноги не повідпадали, або й не поломилися..

— Я думаю, — намагався зафілософувати мій колеґа, — що на цю расовість мого нового українського „рок'а" — мали не абиякий вплив „скачі на скалі"...

— Що?..

— Еге ж... Але все одно, — честь тобі і признання за цю найновішу танцювальну модернізацію, яку ти провів так успішно на Союзівці!..

о. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

ЛЮБОВ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — ПЕРЕДУМОВА НАШИХ УСПІХІВ

Кожна людина вже з природи любить і шанує те, що до неї належить, що для неї дороге, що цінне для її серця. І так всі ми любимо самих себе, любимо наш дім, родину, любимо країну в якій проживаємо й яка уважає нас за своїх членів. Це є природний Божий дар любити те, що наше й нам дороге. І нарід наш і Церква українська належать до цінностей, що ними собі дорожить наше серце. Оця Церква для нас така дорога, як рідна мати, як рідний дім, родина. Ми є її членами, вона наша.

Христос Господь у своєму житті навчав цієї шляхетної любови до всього, що нам рідне, — до свого народу. Ісус любив усіх людей, прийшов спасати всі народи. Але ціле своє життя прожив він між своїм народом, цінив собі ту країну, в якій звершував діло спасення, для своїх людей передавав науку, робив чуда, віддавав всю любов свого серця. Люблячи свій нарід, посвячуючися для своїх людей, довершив він спасення для цілого світу.

Церква Христова є одна. Одна поміж всіма народами, по цілому світі. І до тієї одної Церкви має бути звернена любов кожного вірного. Одначе ця загальна любов звершується у любові до своєї громади, до своєї парафії, до свого народу й до Церкви свого народу. Так для нас любов до цілої Христової церкви звершується у любові до своєї Української Церкви. Хоч ми порозкидані по цілому світі, все ж таки становимо одну Українську Церкву, так як родина, хоч часто живе по різних місцях, а навіть і по різних країнах, але вона творить одність.

Подібно й наш нарід, чи то в Америці, в Канаді, чи то в Бразилії, Арґентині, Параґваї, чи в Австралії і по інших різних країнах, він становить одну велику духовну родину, одну духовну спільноту, що називається Українська Церква, яка не є тільки частиною Церкви, але є повною Церквою. Люблячи її, любимо цілу Христову Церкву, так, як люблячи в Святому Причастії Ісуса Евхаристійного в одній Частиці, любимо цілого Христа в усіх освячених частицях по цілому світі.

З нашою Українською Церквою в теперішніх часах діється щось подібне, як з тим садом, що його садівник бажає відновити. Він бере може вже перестарілі дерева й пересаджує зі саду на інші місця, щоб могти скопати, приготовляти землю у саді. Коли садівник працює, відновляє сад, пересаджені дерева на інших землях ростуть, видають плоди. Коли ж земля відновлена, то господар іде до пересаджених дерев, бере їх самі, або їхнє зерно чи щепи й ними насаджує відновлений сад. Подібно пересадив нас на еміґрацію Господь і порозсівав у своєму Провидінні по різних країнах, де ми ростемо, розвиваємося, а Він відновлює наші рідні землі через випробування. І настане колись той день, коли то Всевишній проголосить, що Україна відновлена, неначе той переораний сад. І звернеться Господь до нас, неначе господар до пересаджених дерев з проханням, щоб ми щось передали для наших братів і сестер там, на рідних землях.

Не знаємо всього, чого буде просити від нас Господь. Одне можемо сказати з певністю: будуть наші брати й сестри з України в Боже ім'я благати, щоб ми для них передали наші духовні здобутки, бож ми тут на свободі, у вільних країнах, мали нагоду й себе зберігати і розвивати свою культуру, розбудовувати свою Церкву, виховувати церковних служителів, проповідників, місіонерів, а вони там, на Україні, того не могли доконати, бо їм було заборонено по-своєму говорити, молитися, будувати церкви, виховувати священиків.

І без сумніву, що звернуться до нас з рідних земель з проханням, щоб дали ми для них приготованих місіонерів, церковних мужів, священослужителів. Скажімо, що це станеться незабаром. І воно може статися незабаром, бо ж хто може знати, коли Божа воля буде вважати, що Україна — вже відновлений сад.

Коли б це сталося тепер, у наші часи, чи будемо могти вислати церковних мужів, добрих священиків, проповідників, місіонерів на рідні землі? Чи маємо їх подостатком? На жаль, обмаль їх маємо, бо всюди таки бракує нам священиків. І сором впав би на нас, коли б у такому часі ми мусіли вдаватися до чужих, або коли б наші брати й сестри з рідних земель мусіли вдаватися до чужих народів, чужих чернечих згромаджень і чи-

(Продовження на стор. 4

Юліян Кліш

ВОЛОДАР КРАЇНИ ДИВ

II.

„Котко дзвонить" — настільки запам'яталося, то всі концерти мандрівного Наддніпрянського Хору Дмитра Котка починалися цією піснею, яка немов символізувала мандрівний, бурлацький спосіб буття хористів і самого Котка та стала буцім то гимном цього хору. Чітко та виразно вимовленими словами, повними смутку, жалю й болю, зливаючись у злагоджених акордах, — всі хористи разом і кожний зокрема, — неначе свою душу вкладали та про себе співали, оплакуючи свою долю.

Наступна пісня — „Побрався сокіл зі сизокрилим орлом", широким помахом дужих крил орла підіймала настрої хористів і одна за одною лились пісні — наперемінну — сумовиті та бадьорі, обрядові та жартівливі, поодинокі пісні, або зібрані у віночки (в'язанки). І як не шаліла б публіка, як не домагалася б повторення, нічого не допомагало! Котко був безжалісний! З якою точністю починав концерт з такою й дотримувався порядку переведення програми.

Аналогічно, як і Кошиць, Котко добився колосального успіху своїми могутніми басами (бассо профундо), якими славилася Україна. Він використовував своїх басів-октавістів не тільки для повторення октави басів, цілих басових партій, які були фундаментом хору і від цього залежав цілий успіх, ефект виконуваних пісень. У кожну виконувану пісню Котко впроваджував завжди щось нове, своєрідне для даної пісні. Кожна пісня була виконана так, що раз назавжди залишалася в пам'яті слухача.

Швиденько минав час концерту, який захоплена публіка проводила в забутті. І після закінчення останньої пісні в програмі, присутні начебто схаменулись, неначебто Котко їх обманув і вкоротив життя на цілі дві години, — розшалілись і кричали: „Мало, мало!" А згодом ділились на два табори, було чути „Хандзя, Хандзя", — це польська частина публіки викликала „Гандзю" а більшість домагалася „Дзвонів". А Котко? Він, як звичайно проходжувався за спинами хористів і після вирахованого часу, з повагою жреця своєї музи, з'являвся на авансцені, знову пронизуючи публіку гострим зором, буцім то незадоволений її галасливою поведінкою, злегка кланявся й крокував на диригентське підвищення. „Засоромлена" публіка моментально успокоювалася, а хор захоплююче виконував „Гандзю". І знову буря, і знову на авансцені з'являвся „громовержець" Котко і своїм поклоном заповідав чудо. Зі сцени гомонів удар великого, натурального дзвона! Вже першого удару дзвона, від першої ноти басів неслася гомоном сила звуку. Протягом видержування довших нот було чути вібрацію вінців дзвона, наперемінну то посилену, то послаблену — поступово зникаючу до наступного удару. За ним повторювалися ще такі три удари, а тоді почерзі включалися щораз то менші дзвінки й лунав металічний звук різної висоти. Чудо! „Дзвіниця" поволеньки віддаляється, звуки дзвонів слабнуть, лише здалека доноситься їхній відгомін.

А ти... у своїй уяві бачиш себе на схилі височенної гори, на поляні під лісом... У далині своїми перепадами сріблиться річка Стрий, а над річкою розкинулося село Мостівки, повіту Турка (Львівська область); між височенними липами ледве майоріє бойківська дерев'яна церковця, біля неї дзвіниця і звідси ледве чутно долітає музика дзвонів. І оживають безжурні дні проведених у цьому селі вакацій, вертаються щасливі хвилини. Тихесенько навколо й навіть пташки не співають... лише чути, як легіт вітру грається зі звуками, то забирає їх зі собою, то знову приносить і так довго, довго, поки зовсім не забере. Вертаючися в бурсу, ми дивувалися, не надивувалися, а в ухах все ще дзвонили нам дзвони.

У 1925 році „Український Хор" Д. Котка запросило Краківське концертне бюро (директор М. Буяновський) для концертування по центральних воєвідствах Польщі. В підписаній адміністратором умові зазначено, що склад хору мусить бути мішаний (чоловіки й жінки), загальна кількість хористів — 40 осіб. Для цього у найближчому часі дібрано співачок-хористок і негайно почалася підготова нового репертуару. Тепер концертова програма складалася з трьох частин: у першій і третій концертував мішаний хор, у другій — чоловічий. Програма стала більш змістовною й різноманітною.

При кінці 1925 року новий хоровий колектив виступив у Кракові в концертовій залі Старого Театру, а відтак відбулася зустріч нашого хору з польським хором академіків „Ехо"; диригентом „Еха" був відомий у Польщі викладач диригентури Валік-Валєвський. Обмінюючися досвідом у вокальному мистецтві, Валєвський сказав: „З історії вашого хору видно, якого труду мусіли докласти хористи й керівник, щоб досягти такого досконалого мистецького рівня співу кожної пісні й тим викликали зворушливо-захоплюючий настрій у слухачів. Диригент Котко своїм талановитим керуванням привернув суворих критиків нашого міста на свій бік. А це нелегко дається. Вашому диригентові не стояли на заваді жадні теорії. Постає питання: кому потрібні ті танцювання та надмірні вимахування руками деяких диригентів перед хором, що лише заваджають слухачам спокійно сприймати та насолоджуватися красою пісні і її мелодією. Вашому хорові нема рівного в нашому краю. Диригентська техніка та спосіб ведення хору на сцені, яких вживає ваш диригент пан Котко, гідні наслідування".

Дійсно після краківських концертів скоро появилися фахові рецензії на сторінках краківських газет. „Ілюстровани Кур'єр Цодзєнни", ч. 106 за рік 1925 помістив рецензію дотора музикології Альфреда Ендля: „Під час свят на краківській естраді двічі виступав ансамбль „Українського хору" під керуванням Дмитра Котка. Насправді має ця співацька дружина два визначні засоби впливу на слухачів: значна цінність вокального матеріялу і привабливий рід творів. Голоси членів хору відзначаються незвичайною могутністю, силою здоров'я, чоловічою ядерністю й металічним звучанням, а при тому великою податливістю, коли треба підкреслити м'якість забарвлення. Особливо імпонує звучання басів профундо, які досягають бездонних глибин низьких тонів... диригент Котко керує співацькою дружиною вміло, делікатним ледве помітним, одначе досконало підкреслюючим думку, для співаків зрозумілим рухом рук, надає орнамент виконання незвичайно барвистий, багатий на гарні світлотіні, ілюстраційно привабливий, слухово яскравий".

У Львові 15-го квітня 1925 року появилася стаття-рецензія відомого львівського композитора і музиколога,

(Продовження на ст. 4)

Помер Володимир Скрипчук

У середу, 14-го березня 1984 року, по важкій та довготривалій недузі, на порозі 77-го року життя помер в Трентоні, Н.Дж., бл. п., Володимир Скрипчук, колишній учень У.А.Г. у Львові, кооперативний і торговельний підприємець, політичний в'язень Берези Картузької та прикладний член трентонської громади.

Народився В. Скрипчук у священичій родині о. Івана і Софії 26-го квітня 1907 року в селі Підярків, Бобрецького повіту в Україні. Його батько, о. Іван Скрипчук, що походив з Угнова і був сином Григора Скрипчука, кушніра в Угнові, був українським католицьким парохом в селах Пілярків і Полюхів Великий у Перемишлянському повіті. Маючи всього 39 років життя, помер на тиф у 1920 році, залишивши напризволяще вдову з п'ятерома дітьми — сиротами, якими по смерті батька опікувалися неначе другі прибрані батьки, о. Омелян і Іванна Боберські. Мати бл. п. Володимира, Софія, була дочкою о. Теофіля Задорецького, пароха в Гриневі, Бобрецького повіту і була споріднена зі священичим родом Литвиновичів, з яких один, її стрийко, був свого часу Галицьким Митрополитом.

По закінченні народної школи в Під'ярковi й Української Академічної Гімназії у Львові бл. п. Володимир працював в митрополичих добрах в Осмолоді. Згодом,відбуваючи військову службу в Пінську, одружився там з Лідою Ковалевською і по закінченні служби до 1939 року працював в кооперації на Волині. У тому ж році поляки запроторили його до горезвісної Берези Картузької, де він разом з іншими українцями, „ворогами Жечипосполітей", дочекався її упадку в кінці вересня 1939 року. З приходом большевиків він повернувся до Галичини і працював в кооперації, а потім книговодом в районовій молочарні „Маслосоюзу" в Глинянах.

У 1944 році разом з родиною подався на захід і деякий час проживав в Австрії, а згодом в Соммер Казерне в Аугсбурзі, звідкіль у 1949 році прибув до ЗСА. Поселившись в Трентоні, спочатку працював у фабриці парашутів Стенлея Світлика, а потім, ставши на власні ноги, заклав харчову крамницю, що під назвою „Дніпро" протривала до кінця листопада 1982 року.

Спочилий був людиною доброю, спокійною, ввічливою для всіх, побожною й Богобоязною. Проживши 34 роки в Трентоні, був співосновником парафії св. Йосафата,членом місцевих українських установ і організацій та великим прихильником українського Патріярхату.

Залишив у смутку дружину Лідію, двох синів — Ярослава й Олега, майора Американської Армії з їхніми родинами, дві сестри — Ірину Скрипчук і Марію Сеник зі синами Орестом і Ігорем, невістками й їхніми дітьми, кузенів — мгра Володимира Петришина з дружиною Марією в Трентоні, Богдана і Романа Задорецьких з родинами в Клівленді та ближчих і дальших рідних в ЗСА, Канаді й Україні.

Похоронними обрядами проводив о. Микола Галета, настоятель українсько-православної церкви св. Юрія Переможця в Трентоні-Ярдвіл. Тлінні останки спочили на Св. Андріївському цвинтарі в Савт Бавнд Бруці. З його відходом у вічність трентонська громада втратила свого доброго й прикладного члена.

(юко)

ВЕРХОВНИЙ СУД піддержав давніше рішення федерального суду, що студенти коледжів, які не зголошуються до військової служби не можуть користуватися стипендією.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого Мужа, Батька і Дідуся

бл. п.

ІВАНА МИСЬКОВА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СУБОТУ, 14-го ЛИПНЯ 1984 року

- в українській католицькій церкві ПРЕСВ. ТРІЙЦІ в Кергонксоні, Н. Й., о год. 8-ій ранку яку відправить о. д-р Богдан Волошин
- в українській католицькій церкві в Гюстоні, Texac о год. 8-ій рано, яку відправить о. Августин Породко.

Просимо Друзів і Знайомих згадати Покійного у своїх молитвах.

РОДИНА

•

Рівнож в той день, 14-го липня 1984 р. відправиться Заупокійна Служба Божа в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Брантфорді, Онт., Канада яку відправить о. Іван Лещишин на бажання п-ва Володимира і Юлії Копчинських з Ню Йорку.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

бл.п. інж. ОЛЕКСАНДРА ТУРЧИНА

зложили 30.00 дол. на Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії

ІВАННА І РОМАН ФЕДИКИ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в неділю, 8-го липня 1984 р. ненадійно відійшов у Вічність на 69-му році життя, наш Найдорожчий і Незабутній Муж, Батько, Дідо і Брат

бл.п.

ІВАН КУКІЛЬ

нар. в Гребінцях біля Львова, Україна

ПАНАХИДА — у вівторок, 10-го липня 1984 р. о год. 7:30 вечором в похоронному заведенні Maple Hill Chapel у Гартфорді.

ПОХОРОН — в середу, 11-го липня, о год. 9:30 рано в церкві св. Михаїла в Гартфорді, Конн.

У невимовнім смутку:

дружина — ЯРОСЛАВА
син — БОГДАН
доньки — МАРІЯ ПОРІЄР з мужем БРАЄНОМ, донею ХРИСТИНКОЮ і сином МАРКОМ
ВІРА МИКИТА з мужем ІГОРЕМ і синами АНДРІЙКОМ і ОРЕСТОМ
сестра — НАСТЯ
брати — ВОЛОДИМИР і МИХАЙЛО з Родинами та ближча і дальша Родина в Україні.

В ДРУГУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Найдорожчої і Незабутньої Дружини Мами і Бабуні

св. п. ІРЕНИ з ХОРКАВИХ ВИННИЦЬКОЇ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в неділю дня 15-го липня 1984 р. о год. 9-ій рано в церкві Благовіщення П.Д.М. в Мельроз Парк, Філядельфія і в каплиці УКУ, 7911 Вайтвуд Ровд, Елкінс Парк,Філядельфія, 17-го липня 1984 р., о год. 8:30 рано.

Про молитви за спокій душі Покійної просить

муж — ВОЛОДИМИР з Родиною

•

У світлу пам'ять Покійної складаю на:

Студії в Українському Гарварді	$500.00
Св. Софія — Сталий Патріярший Фонд	200.00
НТШ у 110-ліття існування	100.00
Культурно Освітній Центр у Філядельфії	100.00
Український Музей в Ню Йорку	100.00
Разом:	$1,000.00

У глибокому смутку повідомляємо всіх Друзів і Знайомих, що в неділю, 8-го липня 1984 р., о 4-ій год. ранку, упокоївся в Бозі наш Найдорожчий Тато і Дідо

бл. п. проф. д-р

ПАВЛО ГРИГОРОВИЧ ШУЛЕЖКО

ПОХОРОН — відбудеться в суботу, 14-го липня 1984 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родина ЮРІЯ ШУЛЕЖКО

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили: IУ — 84

по 1,000.00 дол. — Володимир і Марія Барагура, Михайло Скасків (у пам'ять бл.п. Варвари Скасків з дому Загоруйко у другу річницю смерти).
по 500.00 дол. — інж. Остап і Ірена Захарків, Іван і Стефанія Стерпак,
по 200.00 дол. — Андрій і Катерина Бук (з нагоди 50-ліття подружжя), „Самопоміч" УФК у Філядельфії (на радіопередачу в Україну),
по 100.00 дол. — Микола і Катерина Святий (у пам'ять бл.п. Болодимира Скрипчука), д-р Александер Стрільбицький, 8-ий Курінь УПС ім. Григорія Орлика (з нагоди 50-ліття о. Крил,Ярослава Шуста), Наталія Вайда (у мап'ять Померших в Родині), Модест Кливак, о. Петро Гардибала,
по 50.00 дол. — Ярослав і Ірена Масюк, Степан і Ірена Голод (у пам'ять бл.п. Володимира Брогта), Ілько Гуцуляк, Степан Гук, Мальвіна [illegible], (у пам'ять Мужа бл.п. Остапа Коропей), Корнель Крупський, о. Павло Лабінський (на Стипендійний Фонд), інж. Тарас і Ксеня Козбур,
40.00 дол. — Марія Канюка,
30.00 дол. — Зиновій М. Ґловяк, (Великодня пожертва),
по 25.00 дол. — Люба Артимишин, д-р Роман Осінчук (замість квітів на могилу бл.п. Ніни Лужницької), Теодор і Марія Ґелемей, Роман І. Данилевич (у пам'ять бл.п. Володимира Хамули), д-р Богдан Романенчук (коляда),
20.00 дол. — Іван і Ольга Демчук,
по 10.00 дол. — Микола Кунцьо (у пам'ять бл.п. Дмитра Пужика), Анна Варчак,
5.00 дол. — Марія Піпа.

Листа ч. 1926, 1927 і 1952 — збірка під час святкування 10-ліття Товариства Свята Софія, яке відбулося 14-го квітня у Філядельфії, листа ч. 1926

зложили:
по 1,000.00 дол. — д-р Тетяна і Зенон Цісик, (у пам'ять бл.п. д-ра Мирослава Навроцького), Микола і Наталія Алексевич (у пам'ять бл.п. о. Крилош Івана Лебедовича-Капеляна УГА.),
по 100.00 дол. — інж. Роман Вергун, Емілія Михалевька,
50.00 дол. — Осип Петрович,
по 30.00 дол. — Роман і Ірина Дяків, Таня Онил, Маркіян і Люба Онуферко,
по 25.00 дол. — Іван Кулиняк, Стефан Ковалишин, В. Винницький,
20.00 дол. — Оксана Мізь,
по 10.00 дол. — Марта Ощипко, Богдан Стефанишин, Володимир і Марія Бачинські,

---

листа ч. 1927 зложили:
100.00 дол. — Ґалерія Христини Чорпіти,
50.00 дол. Іван і Анна Дзівак,
по 20.00 дол. — Ярослав і Лоїс Білинські, Іван і Анна Квік, Іван Кантор,
по 10.00 дол. — Анна Ткач, Т. Винницький,

листа ч. 1952 зложили:
по 50.00 дол. — С. Чорпіта, д-р Лев і Ірена Кушнір,
по 25.00 дол. — XX Округа Братського Союзу, нечитке, Александер і Анна Пришляки,
по 20.00 дол. — Ірена Ільницька, Александра Івасиків,
10.00 дол. — Лідія Дяченко,
по 5.00 дол. — д-р Я. Новосад, Г. О. Гораєцька, Юрій Гараєцький,

---

З нагоди 10-ліття Товариства Свята Софія зложили:
1,000.00 дол. — мґр. Володимир і Марія Петришин,
по 100.00 дол. — о. Митр. Володимир Андрушків, Укр. Патр. Товариство — Відділ в Денвері, КО.,
по 50.00 дол. — Укр. Патр. Товариство — Відділ в Бофало Н.Й. М. Каппистий, Ярослав і Ірина Качанівські, мгр. Александер Луцький, Анна Кардащук, Олекса Дземюк,
25.00 дол. — Іванна Блага,
12.00 дол. — д-р Василь Лев,
10.00 дол. — Ірена Грушкевич,

Збірка замість квітів на могилу бл.п. Софії Лев — переслав д-р Василь Лев,
зложили:
40.00 дол. — мґр Евгенія Цісик,
30.00 дол. — о. Крипош Василь Стебельський,
по 25.00 дол. — проф. Богдан Лончина, інж. Зенон Кохановський, д-р Роман Миколаєвич,

---

Збірка в Дітройті, МІ — переслав Анатоль Ромах,
зложили:
по 100.00 дол. — д-р М. Балтарович, Стефан і Марія Зубаль,
50.00 дол. — д-р Лев Григорчук,
20.00 дол. — Стефан і Марія Зубаль (замість квітів на могилу бл.п. Миколи Головатого),
12.00 дол. — Роман Юшкевич,
5.00 дол. — Анна Филипів,

Збірка у пам'ять бл.п. Павла Покінського — переслала Євфрозина Покінська, Джексон Гайтс, Н.Й.
зложили:
по 100.00 дол. — Євфрозина і Дарія Покінські, Орися, Остап і Зенко Держки,
55.00 дол. — А. С. Нілсен Комп.
по 25.00 дол. — Осип Безушко, Стефанія Штинда,
по 20.00 дол. — Катерина Гуґель, Марія Фітіо,

Збірка в Еллентовн, ПА. — переслав Михайло Ґолець,
зложили:
20.00 дол. — Михайло Ґолець,
по 10.00 дол. — Федор Ґолець, Андрій Ґелетканич, Володимир Вербовський,

---

Збірка замість квітів на могилу бл.п. Ніни Лужницької,
зложили:
по 10.00 дол. — проф. Володимир Винницький, інж. Юліян і Олена Головчак, Віра Пак, Іван і Анна Квік,

---

Листа ч. 1797 — збірка у Вашінґтоні — переслала Емілія Процінська,
зложили:
по 50.00 дол. — Д-р Ю. О. Старосольські, В. Е. Процінські, Володимир і Анна Маєвські,
30.00 дол. — Т. Б. Ясінські,
по 20.00 дол. — Микола і Ірина Ільчишин, Д. і Ф. Фонтана, д-р О.А. Гаврилюк, І.У. Сось, Володимир і Таня Демчук,
по 10.00 дол. — Ігор і Наталка Ґавдак, Стапан і Люба Процик, О. Когутак, І. О. Зинюк, Юрій і Леся Раковські, Софія Галушка, Модест і Наталія Захарченко, Ярко і Христя Оримшкевич, Омелян і Анна Ґавдек,
по 5.00 дол. — О. Раковська, С. Надраґа,

листа ч. 1953 — збірка у Північній Каліфорнії — зібрав і передав Тарас ДеЦмайло Кульчицький,
зложили:
по 100.00 дол. — д-р Богдан Гординський (Норт Дакота), Дмитро Німилович (Стоктон), Ольга Лукач (Лос Ґато),
по 50.00 дол. — Теодор Зубрицький, (Саннивейл), Мирон Кочан (Морайа), Олекса і Оксана Фізенко (Кесінґтон),
30.00 дол. — Марія Турчин (Невада),
по 20.00 дол. — Андрій Сороківський (Сан Франціско), Александер Лиско (Підмонт), Йосиф Кладко (Саннивейл), Софія Терлюк (Сан Франціско),
по 10.00 дол. — Роман Косович (Сан Франціско), Богдан і Марія Медурик (Волнат Крік), Ірена Строкон (Лівермоpe),
5.00 дол. — Ольга Весела (Стоктон),

Листа ч. 1762 — збірка замість квітів на могилу бл.п. Емілії Баран — зібрав і переслав Петро Войтович з Балтімор, М.Д.,
зложили:
100.00 дол. — Володимир і Анна Баран,
по 25.00 дол. — Петро і Володимира Войтович, Іван і Оксана Ґалиш,
по 20.00 дол. Іван і Анна Грицківський, Джан і Гелен Шандровський,
15.00 дол. — Олег і Ніла Бендюк,
10.00 дол. — Михайло і Марія Хома,
5.00 дол. — Богдан і Надя Войтович,
3.00 дол. — Григорій і Марія Малик,

Листа ч. 1760, 1761, 1830 і 1831 — Коляда 1984 Українського Парт. Товариства — Відділ у Балтімор, МД. — переслав Петро Войтович,
Листа ч. 1760 — з колядою ходили: Олег Бендюк, Наталка Бендюк, Ляриса Бендюк і Петро Войтович,
зложили:
25.00 дол. — Петро і Володимира Войтович,
20.00 дол. — Михайло Стельмащук,
по 15.00 дол. — Олег і Ніла Бендюк, Осип і Надя Зінкевич, Микола і Оксана Коропецький,
по 10.00 дол. — Емілія Баран, Ярослава Бендюк, Іван і Анна Грицківський,
по 10.00 дол. — Петро і Ева Зозуляк, Теодор і Параня Кузьмів, Орест Ласюк, Антін і Софія Лукіянчук, Петро і Галина Мудрий, Ярослава Совган,
по 5.00 дол. — Ілля і Ольга Заронь, Галина Зозуляк, Маруся Зозуляк, Богдан і Розалія Ласюк, Єлисавета Маляр, Марія Серединська,

---

Листа ч. 1761 — з колядою ходили: Олег Бендюк, Наталка Бендюк, Ляриса Бендюк і Петро Войтович,
зложили:
по 5.00 дол. Даруся Захарко, Ірка Зозуляк, Олекса і Марія Рибак, Петро і Анна Свистун, Михайло і Марія Хома, Роман і Маруся Хома,
2.00 дол. — Анна Шинанська,

Листа ч. 1830 — з колядою ходили: Анна Стельмах, Валя Снігура, Дора Хариш, Василь Корж, Семен Михайлишин і Євген Снігура,
зложили:
30.00 дол. д-р Дмитро і Дарія Кострубяк,
по 25.00 дол. — Василь і Ольга Корж, Семен і Софія Михайлишин, Степан Поперечний, Теофіль і Марія Попович, Євген і Валя Снігура, Олександер і Ірена Траска,
по 20.00 дол. — Василь і Марія Будько, Джон і Таня Давіньйон, Марія Мулькевич, Василь і Оксана Палійчук, Лев і Гертруда Подоляк, Анна Тимюк, Франя Турик,
по 15.00 дол. — Богдан і Богданна Саламаха, Юрко і Юстина Чапельський,
по 10.00 дол. — Климентій і Іванна Бабяк, Володимир Вільчинський, Роман і Оля Ганас, Степан і Олена Ґіба, Михайло і Марія Захарків, Михайло і Ева Кравчик, Михайло і Оля Кулинич, Василь і Анналіза Охота, Юрко Подоляк, Степан і Степанія Поліщук, Остап і Шарльота Садовий, Уван Сливка, Володимира Сорока, Люся Хай,
по 5.00 дол. — Роман Вітенко, Олена Івахів, Степан і Софія Купчик, Дарія Чорнодольська, Степан Яремчук,

---

Листа ч. 1831 — з колядою ходили: Анна Стельмах, Валя Снігура, Дора Хариш, Василь Корж, Семен Михайлишин, і Євген Снігура,
зложили:
50.00 дол. — д-р Омелян Дерій,
по 25.00 дол. — д-р Микола і Слава Ласійчук, д-р Андрій і Лідія Лемішка, Тарас і Таня Хархаліс, Андрій і Марія Чорний,
по 20.00 дол. — Семен і Анна Поліщук, Василь і Степанія Татчин,
по 15.00 дол. — Олександер Ратич, Остап і Анна Стельмах, Володимир і Ольга Сушко,
по 10.00 дол. — Михайло і Софія Войтович, Софрон і Віра Ганкевич, Зеновій і Тамара Ґой, Адам і Лідія Марковський, Василь Олексюк, Ярослав і Ірена Сушко, Степан Хай, Марія Хархаліс, Богдан і Анна Чапельський, Степан і Оксана Чорний, Андрій і Люба Чорнодольський, Евгенія Чорняк, Ярослав і Лідія Шавяк, Володимир і Михайлина Пересада,
по 5.00 дол. — Олександер Ганас, Михайло і Юлія Ґоін, Андрій Лихопат, Богдан і Богданна Пужик, Евгенія Стельмах, Евген і Евгенія Шавала, Іван Басараб,

---

Листа ч. 1893 — збірка в Ню Брансвік, Н.Дж. — зібрала і переслала Тамара Панкевич,
зложили:
по 25.00 дол. — Василь Кец, Ярослав Букачевський,
по 20.00 дол. Порфірий і Тамара Панкевич, о Роман Мірчук, Олег і Іванна Ратич, Ярослав і Оля Городецькі, Богдан і Марта Цимбалісті, Іван і Наталія Головінські, Роман і Стефанія Старожитники, Франко Літовинський, Володимир і Маруся Серна, Силія Олійник,
15.00 дол. Володимир і Слава Стойко,
по 10.00 дол. — Северин і Ірина Старожитник, Богдан Котис, Р. і З. Ратич, Дмитро і Леся Демедюки, Іван Яцишин, Михайло Зомут, Анна Ярема, Демян і Ліда Ґеча,
по 5.00 дол. Родина Трач, Михайло і Марія Слободян, Володимир Дибайло, Хромовський, Іван Яцишин, Йосиф Бакович, Петро Папроцький, Іван Трач, Михайло Мостовий, Микола Ровенко, Мирон Громяк, Іван Явеляк,
по 2.00 дол — Любомир Ратич, Юрко Лонишин,

Листа ч. 1717 (А,В,Г,Е.) і 1177 — збірка Українського Патр Товариства — Відділ в Нюарку, Н.Дж. — переслав Василь Пасічняк,
листа ч. 1717 — збірщик д-р Іван Ярош в Ірвінгтоні, Н.Дж.
зложили:
100.00 дол. — д-р Іван Ярош,
по 50.00 дол. — Александер Ярош, Ярослав Ткач,
30.00 дол. — Петро Семенюк,
по 25.00 дол. — Іван Ориняк, М. Яворський, Іванна Яворська,
по 20.00 дол. — В. Данилюк, В. і А. Кравчук, Роман Ричок, Ярослав Івасечко.

Листа ч. 1717 А — збірщик Марія Юркевич в Мейплвуд, Н.Дж.
зложили:
100.00 дол. — П. Мандрусяк,
по 25.00 дол. — Омелян Суховський, Юрій Стефанівський, д-р Людмила Олесницька, Ярослав Бігун, О. і А. Смалі,
по 20.00 дол. — Стивесант Міт Маркет, Софія Олесницька, В. Мазяр, Ю. Величковський, Д. Кордуба,
по 15.00 дол. П. Українська, Віра Мицьо, М. Чировський,
по 10.00 дол. — І. Ляшок, Андрій і Пані Кейбіда, Ярослав Рак, І. Кіґічак, В. і М. Юркевич,
Листа ч. 1717 В — збірщик Володимир Псуй в Юнійон, Н.Дж.
зложили:
50.00 дол. — Володимир Псуй,
15.00 дол. — М. Семанишин,
по 10.00 дол. — Красножоний, Володимир Роговський, Д. Кулик, В.В. Кульматицький,
5.00 дол. — Ярослав Рак,
Листа ч. 1717 Г — збірка Ансамблю Бандуристів „Гомін" — зібрав Володимир Юркевич в Мейплвуд, Н.Дж.,
зложили:
по 100.00 дол. — д-р Л. і О. Кузьмак, д-р Роман Кравчук, д-р Зенон Матківський, д-р Б. і Д. Худьо,
по 50.00 дол. — д-р Степан і Степанія Ворох, д-р Люба і Тарас Шеґедин,
30.00 дол. — В. Васічко,
25.00 дол. — Богдан Стусик,
по 20.00 дол. — Богдан Мак, Напора,
Листа ч. 1717 Е — збірщик Іванна Кононів в Ірвінгтоні, Н.Дж.,
зложили:
50.00 дол. — Степан Гук,
10.00 дол. — І. і Н. Босняк,
по 5.00 дол. — Іванна Кононів, А. Ґой, Катерина Курнявка,
75.00 дол. — зложила Александра Яськів як невянучий вінок на могилу родички бл.п. Ніни Спанчак, в Нюарку, Н.Дж.
Листа ч. 1177 — збірщик Василь Гнатів, в Нюарку, Н.Дж.,
зложили:
по 100.00 дол. — Федеральна Кредитівка в Нюарку, Укр. Банк „Тризуб", Богдан і Лідія Гайдучок,
по 50.00 дол. — Юрій Гнатів, Василь Гнатів,
30.00 дол. — Роман і Александра Яськів,
25.00 дол. — Т-во „Самопоміч" в Нюарку,
по 20.00 дол. Дмитро Бобеляк, Федір і Альбіна Луцишин,
5.00 дол. — Дарія Гузар.

Українське Патр. Товариство — Відділ в Гартфорді, Конн. — Збірка з нагоди Уродин Блаженішого Патріярха Йосифа, переслала Ольга Платош-Стеткевич (скарбник),
зложили:
по 100.00 дол. — Олександер і Анна Пришляк, Хор „Діброва",
по 50.00 дол. — Т-во ІУНД-УНА, Юрій і Ольга Жевко, Надія Гафткович, Олег і Люба Кінах, СУА — Відділ 93.
40.00 дол. — д-р Марта Курилець,
30.00 дол. — Яків і Марта Нестерук,
по 25.00 дол. — Володимир і Ірина Балко, Євген Вінарський, Ярослав Гуменний, Роксоляна Ґулич, Сильвестер і Марія Демкович, Михайло і Тессі Дережицький, Стефан і Стефанія Фаль, Олександер і Ірина Капустинський, Парафіяльна Школа, Михайло і Стафанія Павлічко, Пласт Прият, Ілько Поліщук, Петро і Анна Рудько, Володимир і Евгенія Саляк, Евген і Стефанія Сиротюк, Роман і Анна Сокольський, Лев і Ольга Стеткевич, Іван і Анна Табель, Ірина Чайковська, Андрій і Марія Чорнак, Іван і Леся Яриш,
по 20.00 дол. — Володимир і Анна Боляк, Петро Борисюк, Маріян і Теодосія Фединяк, Богдан і Катрія Гадзевич, Михайло Гарасимів, Іванна Гринь, Володимир Гриньків, Іван і Леся Дитюк, Михайло і Марія Зень, Іван Ковальчин, Іван і Ярослава Кукіль, Мирон Курилець, Володимир і Ірина Левський, Дмитро і Марія Литва, Іван і Леся Локоть, Василь Назаревич, Стефан і Марія Оборський, Юліян і Анна Охрім, Микола і Анна Радович, Стафан і Анна Рогатинський, Іван і Марія Свірський, Олена Смеречанська, Володимир і Стафанія Стасишин, Павло Тарас, Каролина Тесла, Іван і Марія Шкірка, Григорій і Ольга Якимів,
по 15.00 дол — Іван і Тиллі Босак, Софрон і Розалія Вінярський, Роман і Маланія Кузьма, Єронім і Казимира Лобуш, Антін і Софія Скоробогатий, Ірина Скочдополь, Іван і Каролина Чубан,
по 10.00 дол. — Володимир Барабаш, Теодор Вічковський, Михайло Вишневський, Ігор і Уляна Гринь, Михайло Гринчук, Катерина Гринчук, Тереса Ґлух, Марія Ґреськів, Йосиф і Тесі Данилів, Василь Дерлиця, Іван і Марія Забитовський, Марія Кецко, Володимир Кифор, Лев Коваль, Наталія Кравців, Павло і Анна Крамар, Анна Кривоніс, Орест і Оксана Кузьма, Мирон Курилець, Марія Лукасевич, Григорій Марич, Микола Мулицький, Галина Олексяк, Михайло Олійник, Стефан і Катрія Оприско, Осип Охрім, Надія Панахид, Михайло Петрицький, Михайло Піган, Ольга Пришляк, Марія Робак, Любомир Рокицький, Петро Романко, Роман і Софія Рубай, Іван і Марія Сепеман, Ілла Семчишин, Евгенія Сивецька, Анна Стефанів, Василь і Надя Федитник, Стефан Шегда, Стефан Шумський, Мануїл і Стефанія Цох, Андрій Янішевський, Андрій Ясінський,
по 5.00 дол. — Ольга Дзюбіна, Анна Небожук, Іван Пашко.

Українське Патр. Товариство — Відділ в Рочестер, Н.Й. — М. Лонкевич, (Голова), збірка у пам'ять бл.п. Клементини Дачишин Кульчицької,
зложили:
по 25.00 дол. — Стафанія Садова-Савчин, Марія Тарнавська-Крижанівська,
по 20.00 дол. — Любов Кліш Цегельська, Іванна Менцінська Притоцька,
10.00 дол. — Олена Федорак,
в пам'ять бл.п. Григорія Лучанка зложив:
25.00 дол. — Мирон Лучанко,
на Патріярший Фонд зложили:
по 20.00 дол. — Іван і Марія Крамарчук, Юрій Боберський, Марта Крамарчук,
10.00 дол. — Мирон Тицький,

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку:

IRS No. 23-74380645

Чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association-Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd.
Philadelphia, PA. 19119

Любов...

(Закінчення зі стор. 2)

нів з проханням, щоб вони вивчали наш обряд і мову та йшли в Україну. Це ж є місія наша. Ми мусимо до тої хвилини бути готові.

Скаржимося часто, що не маємо покликань до духовного життя, що юнаки не хочуть іти приготовлятися до священства. Ця скарга зовсім не є правильна, бо ми, наша Церква, є одною з найбагатших на духовні покликання. Маємо направду велике число молоді, що її Бог кличе до священства, й воно охоче йде до семінарії. Може не маємо їх тут, на одній еміґрації чи на іншій, але зате маємо країни, де опинилися наші люди, що багаті в духовні покликання. А це є багатством цілої нашої Церкви.

Наприклад, у Бразилії Українська Церква надзвичайно багата в духовні покликання. Тільки коротко згадаємо, що лише у Василіянських семінаріях маємо цього року так: 125 семінаристів у малій семінарії у Прудентополі, коло сімдесят семінаристів у великій семінарії, у Курітібі, понад двадцять хлопців є у новіціяті у Іваї. Крім того є ще в Римі понад двадцять юнаків з Бразилії, які приготовляються до священства у Василіянській американській провінції; яких двадцять є у Римі на студіях і дванадцять у Ґлен Ков коло Ню Йорку. Могли б ми мати ще й більше семінаристів, бо є охочі, але фінансові труднощі не дозволяють збільшувати їхнього числа. І ті покликання — це не є покликання лише для нашої Церкви у Бразилії, — але це покликання для Української Церкви тут, на поселеннях, по різних краях нашого розсіяння і, головно, Бог їх дає, щоб мали ми кого приготовляти на рідні землі в майбутні часи вільної України. На це завсіди мусимо бути готові, бо не знаємо хвилини, коли отворяться двері волі на Україну. Не відкидаємо можливости, що це може статися і в короткому часі.

Одначе скажу тим, що цього не знають, що Бразилія — це убога країна, яка вже віддавна переживала й головно тепер переживає великі фінансові труднощі. А наш нарід там, хоч працює, таки не може доробитися так, як це стало можливо нашим людям по інших країнах Заходу. Отже ми в Бразилії стоїмо на тому, що самі хіба з великим трудом зможемо виконати ту виховну місію і покладаємо надію на поміч наших братів і сестер з інших країн, головно з Америки й Канади.

Вже віддавна наші добрі люди нас спомагали. І ми надзвичайно вдячні усім за те. Завдяки тим допомогам багато священиків могли ми вже виховати: маємо священиків, які виховалися у Бразилії і зараз працюють у Америці, в Арґентині та у Римі. Задумуємо вислати їх і до Канади. Але найголовніше, коли б зайшла потреба думати про постачання їх на рідні землі, то ми в Бразилії не отворимо порожніх рук. Через це усе ми надзвичайно вдячні добрим людям, які спомагали нас. Я сам особисто вдячний двом родинам з Америки: родині Кривокульських-Мацькевич з Розелін, Ню Джерзі, й родині Ґлова (бл. п. Анна Ґлова і панни Віра й Марія Ґлови, які зараз є діяльними членами у нашій парафії у Елізабет), що своїми пожертвами займалися роками моїм вишколенням на священика і своїми жертвами оплачували мої студії та студії моїх братів, з яких два також є священиками.

Не мав би я відваги просити чогось для себе особисто. Але вважаю, що виявляю любов до своєї Української Церкви й до мого народу, коли звертаюся до читачів „Свободи", добрих самаритян, з оцим проханням допомогти семінаріям у Бразилії.

Часто робиться різні збірки на будову церков чи чогось подібного там, у Бразилії. І це є важне. Але справа виховання священиків і взагалі релігійних і культурних діячів є набагато важливіша від будови будинків, бо і там у Бразилії, будівлю церкви люди таки самі, своїми зусиллями потраплять якось поставити. Але, що з того, коли будемо мати й величаві церковні будівлі, хоч би й золоті, а не буде священиків, катехитів, катехиток, сестер, які б працювали для добра нашого люду? Думаю, що багато важливіше діло ніж будувати, є допомогти виховати священика, щоб всі новозбудовані Божі оселі мали таки тих, хто служитиме в них Службу Божу.

Місіонер з Бразилії...

(Закінчення зі ст. 1)

він скінчив у свій час, просто десятками, а то й сотнями, але не всіх можуть прийняти туди, і не тому, що ті апліканти не підходять на семінаристів, а тільки тому, що нема на всіх фондів, щоб усі бажаючі могли вчитися...

Тоді, коли чуєш оці слова, не знаєш, які почуття більше домінують в душі, чи смуток, що багато вартісних українських отроків і юнаків через мізерні гроші не стануть священиками, чи почуття радости, що Господь ще не упустив нас, що є така десь ось Бразилія, яка дасть нашим церквам у діяспорі священослужителів, раз сталося так, що на інших землях нашого розсіяння, чи то завдяки добробутові, чи завдяки нищівним впливам „масової культури" (і субкультури), українські діти й молодь не спішать до священичих студій і звань...

А ось бразилійські українці навпаки! Колись здавалося, що „Сонце сходить зі сходу" і звідти раділи всі надіями, тепер же надії для нашої Церкви і народу сходять на півдні, у Бразилії, бо там є невичерпний український патріотичний і християнський людський потенціял, який вже тепер у є у пригоді американським українцям. Як довідуємося від о. Тарсикія Залуцького, в Ґлен Кові в Отців Василіян навчаються 12 питомців-бразилійців для Америки; тут в околиці є вже чотири українські католицькі бразилійці-священики. Так само у Римі кільканадцять бразилійських українських юнаків студіюють теологію і незабаром висвятяться в духовний сан. І так скрізь, на поселеннях.

В самій родині о. Т. Залуцького є три священики і одна сестра-катехитка. Це отці Боніфатій, Тарсикій і Петро та Сестра Марія. Має він ще дві сестри — Елисавету й Олену, одружені, з родинами, і двох братів Івана і Мирона, також одружених вже. Син Мирона Августин теж стане ось-ось священиком. Ця славна родина здається зовсім „щасливим виключенням", як на наші північноамериканські відносини, але не так воно в Бразилії: там є родини, де було і є (і буде) кілька духовних покликань.

З велетенською цікавістю і з блискучими очима, з дива і з радости, питають присутні о. Залуцького, щоб розповів щось ближче про себе. Він вже народився в Бразилії, як і його батьки. Але діди і бабуні молодими приїхали з Галичини, з-під Тернополя, до Бразилії в околицю Прудентополя до Сан Франсіско, малого селища, де осідали наші переселенці з „Старого Краю". Це якраз його бабуні Олені Залуцькій завдячує о. Тарсикій те, що скерувала його на духовний шлях. Так само підтримували в дітей пошану до священства й глибоку віру в Бога-Христа батько Микола Залуцький і його дружина. Обоє вони рільники-хлібороби. Українська мова й звичаї — тільки вони — плекалися в їхній родині такими ж незайманими, як їх вивезли наші переселенці з України. Змалечку приглядаючись до Служби Божої та Богослужень, бачучи, як віддано й ревно працювали поруч з людьми українські священики-піонери, молоді Залуцькі, як і всі діти українські в Бразилії, подивляли цих священиків і хотіли бути „такими самими", як вони. „З любови до свого народу", — каже Отець, він вчився 17 років, щоб стати біля вівтаря — працювати в Господньому Винограднику. Американці допомогли матеріяльно, а батьки радо підтримували бажання в їхніх дітей до освіти і радо возили їх у свій час до Сестер-Катехиток на науку. Згодом Отець вчився в Семінарії св. Йосифа в Прудентополі (5 років) і два роки пробув у Новіціяті, в Отців Василіян, в місті Іваї. Нарешті вчився на теології п'ять років у Римі, Італія. Тут, закінчивши всі приписані роки студій, написав докторську дисертацію, після закінчення так званого Східнього Інституту. Тезою його докторської дисертації було: Воскресення Ісусове в ~~нашій~~ Літургії. Це 400-сторінкова науково-релігійна праця, що колись варт її було б перекласти на українську мову й опублікувати. Нема сумніву, що його тезу варто прочитати, адже отець Залуцький до всього має талановите перо. Добрий з нього проповідник і добрий журналіст.

Ось і читачі „Свободи" можуть переконатися про його журналістичне вміння з трьох статтей о. Тарсикія Залуцького, що їх він приніс до редакції „Свободи" зі собою. Перша, під заголовком „Треба думати про майбутнє, появилася в ч. 126 щоденника з 5-го липня; друга стаття піде цього тижня, а третя — теж незабаром. З цих статтей стане ясно читачеві, який не повинен їх перепустити, хто такий отець Тарсикій і такі, як він.

Цікаво і з гумором відповів на питання Отець, коли і як він почав писати до преси. Було це тоді, як йому було 17 років (отже це було у 1967 році). Якось розмовились питомці поміж собою, хто ліпше знає українську мову? Щоб переконатися семінаристи влаштували змагання і все це було поміщене в пресимпатичному журналикові „Цвіркун", „органі василіянських студентів в Куритибі, Бразилія", — як зазначено на цій цікавій і дотепній публікації, яка вже появляється понад три десятки років. Коли подумати, і порівняти які змагання цікавлять нашу тутешню молодь, — то напевно буде відповідь, що не „змагання з знання української мови".

Але не тільки в цьому бразилійські українці унікальні. Згадується також нам тут, членам редакції, які високі межі для збірок фондів ставлять собі наші організації. Одні збирають 10 мільйонів долярів. Інші — бодай половину чи третину з того. Або принаймні один мільйон. І все це добре. У всіх цих випадках є гарна і хосенна ціль. А ось в гостя з Бразилії якже скромніші бажання — зібрати б 40 тисяч долярів, і кількість семінаристів у Бразилії — наших майбутніх священиків, вже можна буде подвоїти, або й помножити число тих дітей, що зможуть почати вчитися.

Отець Тарсикій каже, — що для себе нізащо не звертався б за дарами й пожертвами, але для ближніх своїх він це з радістю робить і без фальшивого сорому. І хвалить Отець, що відгук серед американських і канадських українців дуже прихильний. Він вірить, що не вертатиметься з порожніми руками вже у вересні в Бразилію.

Тим часом він подав свій маршрут по Америці й Канаді і плян його зайнять. Він буде заступати свого колеґу священика в Елізабет, Ню Джерзі; потім поїде до Дітройту; буде теж у Канаді, в Торонто, Анкастері, Мондері та в інших місцях, де разом дасть шість місій; даватиме реколекції для Сестер; їздитиме, як уже їздив, з лютого місяця починаючи, по парафіях, навчаючи скрізь Христової Науки. Був він у Асторії, Н. Й., у Ню Йорку. Буде знову в Ню Йорку, і в Елізабет, а тоді додому, бо на нього там чекає геркулесова, але бажана йому праця — виховування молодої зміни священослужителів для України. Так! Для України. Ця відповідь отця Тарсикія Залуцького, ЧСВВ, не випадкова. Він так і каже, що до Божих храмів на Україні, позамиканих окупантом-безбожником і антихристиянином, до позбавлених тепер під большевиками Слова Божого наших людей колись поїдуть оці бразилійські священики, що їх ми тепер пошлемо до шкіл, до семінарій на теологію. Це велика ласка Божа для нас — що велике Жниво, яке нас жде, матиме досить Женців...

Чекає Отця вдома духове обслуговування своїх українських людей у його рідній країні, Бразилії, і турбота про друковане слово, яке йому, як сумлінному християнському журналістові, дороге й близьке.

На закінчення просить Отець переказати всім читачам „Свободи", як він дуже подивляє українців у ЗСА й Канаді, що так гарно тримаються рідних традицій, що побудували величаві народні доми, церкви, інститути й бібліотеки-музеї; що розвивають і працюють у своїх організаціях, що жертовні й щедрі, і не втомлюються допомагати потребуючим у світі й зокрема в Бразилії. А бразилійці, що його послали до нас, зворушені увагою і дякують за все та обіцяють віддячитися. Віддячитися вони можуть і хочуть. І це найдосконаліша віддяка — священиками для усіх цих церков, що їх ми тут набудували і далі будуємо. Каже о. Тарсикій, що це „єдиний спосіб", яким бідна Бразилія може подякувати нам, багатим американцям, за наше гарне і щире та щедре до бразилійців ставлення. Цей єдиний спосіб подяки, є щось таке гарне, небачене й спасенне, що питаємо сами себе ми: хто кому повинен дякувати?

Отець Тарсикій також дякує щоденникові за „гарний розголос", за те, що „дали йому можливість почуватися у редакції, немов у своїй родині".

Володар...

(Закінчення зі стор. 2)

д-ра Станислава Людкевича: „Український хор" Дмитра Котка є тепер сенсацією дня, яка викликає величезне зацікавлення, як серед українських музичних сфер, так і широких кіл громадянства. До цього часу цей хор здобув собі загальне визнання і багато фахових ентузіястичних рецензій. Хор складається з молодих, сильних і дібраних голосів, які вражають загальною ядерністю тембру. Під оглядом ритміки, динаміки і навіть барвистости, цей хор є зразково зіспіваний. Ідеальне зіспівання хору особливо відчувається у виконанні характерних народних жанрів, а одночасно з надзвичайно дискретним, ледве помітним жестом диригента, сильно діють не тільки на слух, але й на зір слухачів".

Газета „Нови Дзєннік" ч. 88 за 1925 рік надрукувала рецензію музикознавця Генрика Апте: „Концерти цього феноменального ансамблю викликали подив, що не поступається перед жадним хором, який ми чули у Кракові. Враження збільшували дисципліна й порядок та барвистість народного одягу. Перед цим хором стоїть відкритий увесь музичний світ".

У Кракові Українська Студентська Громада також зробила прийняття для свого „Українського Хору". Перший промовляв професор Краківського університету, письменник і поет — Богдан Лепкий. Він подякував хорові за незвичайний концерт і підкреслив, що успіх хору піднесе також авторитет українського студентства Ягайлонського університету. З подякою виступало також багато студентів.

Після Кракова „Український Хор" давав свої концерти в Варшаві, а потім у великих промислових містах: Лодзі, Люблині, Радомі та інших. Столиця Польщі — Варшава — схвально прийняла виступ „Українського Хору". Газета „Жеч Посполіта" з 25-го квітня 1925 року за підписом проф. Вєнявського, писала: „Пан Дмитро Котко репрезентував нам двічі в залі консерваторії свою мужню, співацьку дружину, яка складається з незвичайно сильних, по тембру приємних голосів. 'Український Хор' особливо імпонує своїми басовими голосами, а з них один феноменальний бас-профундо, зі справжньою органною вібрацією й повнотою у прекрасному звучанні найнижчих нот — цілком винятковий".

У газеті „Наш Пшеґльонд" з 26-го квітня 1925 року читаємо: „Український Хор" — це ансамбль, який стоїть на високому рівні вишколення й має першорядні цінності. Щирий і плавний сентимент українських народних пісень характеристичної каденції „унісоно", зміни темпа, крещендо, декрещендо. Все це під тонкою й певною рукою пана Котка має завершений мистецький вираз та непересічні технічні цінності".

У Львові „Ґазета Поранна" зі 7-го жовтня 1925, ч. 7,363, вмістила рецензію за підписом Франца Найгауера: „У щільно заповненій залі 'Народного Дому' відбувся першого дня біжучого місяця незвичайно вдалий концерт 'Українського Хору' під керівництвом досконалого диригента п. Дмитра Котка. Хор, що співає а-капелля, заслуговує на щире признання; інтонація і ритміка зразкові, тінювання динамічні, сумлінно опрацьовані, а керуючий, без допомоги партитури, очевидно знаменито вишколений диригент".

„Український Хор", концертуючи в Польщі, неодноразово виїздив у Німеччину, де перебував по кілька місяців, а інколи концертував і більше року.

У наших часописах раз-у-раз появлялися захоплюючі рецензії, яких годі всіх наводити, але не можна поминути опінії знаного композитора Василя Барвінського, який у великій статті, вміщеній в „Ділі" іменував цей хор „славнозвісним", в якого виконанні українська пісня чарувала й полонювала серця усіх, хто мав нагоду побувати на концертах хору й слухати його неперевершений у виконанні, майстерський спів".

Осип Маковей, письменник і критик, а в тому часі директор учительської семінарії в Заліщиках, на прийнятті, влаштованому в честь „Українського Хору" після концерту, дякував співакам за їхні пісні, які підтримували наш народ у злу годину й додав: „Нашу пісню можна порівняти з криницею чистої, як сльоза, води, ~~в якій~~ віддзеркалюється душа народу. Пісня, це наше багатство, про яке ми мусимо добре знати й вивчати, щоб цим розширити горизонти української національної культури. Наша пісня повна ніжного почуття, принадного чару й такою якраз ми її чули у вашому виконанні. Тому я почуваюся щасливим, що мав ще силу не лише читати про вас, але дочекатися вас і послухати цей незрівнаний спів особисто."

Коротко сказавши, слава „Українського Хору" в другий приїзд до Львова дійшла до кульмінаційного пункту, коли передова українська громадськість, загально дуже стримана у виявлюванні своїх почуттів, вдруге запросила хор на врочистий бенкет, на якому промовам не було кінця.

† ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ С. КРАЙНИК, член УНС Відд. 44-го в Нортгамптоні, Па., померла 18-го квітня 1984 року на 77-му році життя. Нар. 6-го червня 1906 року в Нортгамптоні, Па. Членом УНС стала 1939 року. Залишила в смутку сина д-ра Михайла; сестру Олену Шелляк і братів Йосифа і Самуїла Сінкевича. Похорон відбувся 20-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Нортгамптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ІЛЬКО ТРІЩУК, член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й., помер 27-го квітня 1984 року на 79-му році життя. Нар. 30-го січня 1905 року в Розен Матії, Кошів. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку родину. Похорон відбувся 30-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Попович, секр.

ОЛЬГА МАРШАЛОК, член УНС Відд. 352-го ім. св. Арх. Михаїла в Честері, Па., померла 29-го квітня 1984 року на 51-му році життя. Нар. 1933 року у Франції. Членом УНС стала 1964 року. Залишила в смутку мужа Евгена, сина Ореста, сестру Степанію із мужем та маму Анну. Похорон відбувся 2-го травня 1984 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Я. Щербак, секр.

МАРІЯ КУЗИК, член УНС Відд. 27-го Т-ва „Орлик" в Нюарку, Н. Дж., померла 29-го квітня 1984 року на 81-му році життя. Нар. 1903 року в Олещичах, пов. Любачів, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила в смутку мужа Василя, доньку Олександру Стебельську з мужем Мироном і внучку Зірку. Похорон відбувся 2-го травня 1984 року на цвинтарі Голлівуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять
Р. Лапичак, секр.

МИКОЛА ГАРАСИМЮК, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 30-го квітня 1984 року на 65-му році життя. Нар. 5-го березня 1919 року. Залишив у смутку доньок Гельгу Карицку, Марію Тратник і Ольгу Палій, 10 внуків і 3-ох правнуків, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 2-го травня 1984 року на цвинтарі „Елмловн" в Елмгирст, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

ДМИТРО МЕЛЬНИК, член УНС Відд. 268-го ім. Дмитра Вітовського у Філядельфії, помер 30-го квітня 1984 року. Нар. 1917-го року в Україні. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Параскевію та рідню в Україні. Похорон відбувся 5-го травня 1984 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Омелян Барняк, секр.

ОЛЕНА ОРИЩИН, член УНС Відд. 226-го ім. Лесі Українки в Денвері, Кольорадо, померла 12-го квітня 1984 року на 82-му році життя. Нар. 1902 року в Надісві, Зах. Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила в смутку мужа Степана, дочку Марію і 3-ох синів Зенона, Бориса і Любомира; 12 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мавнт Олівет в Денвері, Кольорадо.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Кальба, секр.

ВОЛОДИМИР КРАВЧУК, член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж., помер 23-го квітня 1984 року на 90-му році життя. Нар. 15-го вересня 1894 року в Україні. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку синів: Михайла, Богдана, Стенля, Реймонда і Миколая; дочок: Соню Берарді, Ірену Кравчук і 9 внуків. Похорон відбувся 27-го квітня 1984 року на цвинтарі в Гановері, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М. П. Отрок, секр.

ДМИТРО РЕВАК, член УНС Відд. 506-го Т-ва „Золота Липа" в Амгерсбурзі, Онт., Канада, помер 10-го березня 1984 року на 82-му році життя. Нар. 1903 року в селі Доліби, Зах. Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Софію. Похорон відбувся 13-го березня 1984 року на цвинтарі Віндзор Меморіял Ґарденс, в Віндсорі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Масний, секр.

ОЛЕКСАНДЕР СЕНЧИНА, член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер в травні 1984 року на 72-му році життя. Нар. 8-го серпня 1912 року в Огайо. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Аделю. Похорон відбувся 14-го травня 1984 року на цвинтарі Кальварія в Кеттерінгу, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

МИХАЙЛО ЧАЙКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 5-го квітня 1984 року на 81-му році життя. Нар. 24-го червня 1903 року в Зах. Україні. Залишив у смутку братів Фреда і Стефана. Похорон відбувся 5-го квітня 1984 року на цвинтарі Ґленвуд в Вейні, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ОСТАП КРИВОНІС, член УНС Відд. 226-го ім. Лесі Українки в Денвері, Колорадо, помер в травні 1984 року. Нар. 1911 року в Зах. Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Антоніну, синів Любомира, Маркіяна і Богдана і родину в Україні. Похорон відбувся 22-го травня 1984 року (спалений) в Денвері, Кольорадо.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Кальба, секр.